

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **G. s. r. o.** so sídlom Š., IČO: X., zastúpeného **Mgr. R.**, advokátom v Š., proti žalovanému **Krajskému lesnému úradu v Žiline**, so sídlom Žilina, Andreja Kmeťa č. 17, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2006/00261/CHO zo dňa 27. apríla 2006, ako aj rozhodnutia Obvodného lesného úradu v Dolnom Kubíne č. OLÚ-2005/00520-ULJ z 22. decembra 2005, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 10S/125/2006-78 z 13. novembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10S/125/2006-78 z 13. novembra 2007 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. A/2006/00261/CHO zo dňa 27. apríla 2006 ako aj rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Dolnom Kubíne č. OLÚ-2005/00520-ULJ z 22. decembra 2005, ktorým bola žalobkyne uložená pokuta vo výške 10 000,--Sk za porušenie § 19 ods. 1 písm. b/ zákona č. 100/1977 Zb. o hospodárení v lesoch a v štátnej správe lesného hospodárstva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1977 Zb.“) tým, že žalobkyňa 19.6.2005 započala a prevádzkovala dopravu návštevníkov Z.. motorovým dopravným prostriedkom zo záchytného parkoviska v R. na T., t. j. kat. úz. Z. - parcely CKN 1631 a 1637, vedené v KN ako lesné pozemky, lesná cesta č. 211 (údaj podľa platného LHP a LHC H.), a to bez povolenia výnimky zo zákazu niektorých činností v lesoch v zmysle § 19 ods. 3 zák. č. 100/1977 Zb.. Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil tým, že správny orgán pri rozhodovaní vo veci postupoval správne, keď skutok žalobkyne skúmal podľa právnej úpravy - hmotného práva účinného v čase, keď ku skutku žalobkyne došlo (19.6.2005) a skúmal, či týmto konaním nedošlo k porušeniu ustanovenia § 19 ods. 1 písm. b/ zákona č. 100/1977 Zb.. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že nebolo možné skutok kvalifikovať podľa súčasnej právnej úpravy, ale vždy je potrebné na skutok aplikovať hmotné právo platné a účinné v čase, keď k skutku malo dôjsť (došlo). V tomto smere neakceptoval námietku žalobkyne, že správny orgán aplikoval v konaní neúčinnú právnu normu. Taktiež podľa názoru prvostupňového súdu správny orgán postupoval správne, keď sankciu ukladal podľa zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch - § 64 písm. g/, a to z toho dôvodu, že konanie začalo už za účinnosti zákona č. 326/2005 Z. z., po 1. septembri 2005 a taktiež bolo možné v čase konania a v čase rozhodovania vo veci aplikovať a ukladať sankcie len podľa právneho predpisu, ktorý v čase rozhodovania správneho orgánu bol platný a účinný, teda podľa zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 326/2005 Z. z.“) účinného od 1.9.2005, vzhľadom na skutočnosť, že konanie začalo po 24.10.2005, t. j. za účinnosti zák. č. 326/2005 Z. z.. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal i na to, že zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch sa vzťahuje len na

fyzické osoby, takže v prípade vyvodenia zodpovednosti za porušenie povinností, ktoré sú uložené právnickej osobe podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch sa vedie priestupkové konanie vždy voči fyzickej osobe, teda v danom prípade osobe konateľa alebo štatutárneho zástupcu, alebo osobe, ktorá konala na základe príkazu. Pritom konštatoval, že nová právna úprava nesubsumovala do svojich ustanovení možnosť, aby v prípade vykonávania činností, ktoré sú v lesoch zakázané alebo nepovolené, tzn. nie je udelená výnimka a sú vykonávané právnickými osobami, za ne uložiť príslušnú pokutu právnickej osobe. Nová právna úprava, podľa názoru krajského súdu, v § 64 písm. g/ zákona č. 326/2005 Z. z. nezahrňuje možnosť uloženia sankcií aj v danom prípade, a to z toho dôvodu, že v konaní je nesporné, že žalobkyňa porušila zákaz niektorých činností v lesoch. Ďalej nie je možné aplikovať, podľa názoru krajského súdu, § 64 písm. a/ zákona č. 326/2005 Z. z. na predmetný skutok, ktorého definícia správneho deliktu znie, že právnická osoba využíva lesné pozemky na iné účely ako na plnenie funkcie lesov, bez rozhodnutia orgánov štátnej správy, lesného hospodárstva o vydaní alebo obmedzení využívania alebo obmedzuje jej využívanie na plnenie funkcie lesa. Ani táto definícia správneho deliktu nenapĺňa porušenie povinností žalobkyne ako právnickej osoby zákazu činnosti podľa § 31 ods. 1 písm. d/ zák. č. 326/2005 Z. z.. Podľa krajského súdu, i keď hmotno-právna úprava skutku zákazu niektorých činností, upravená v zákone č. 100/1977 Zb., v § 19 ods. 1 písm. h), bola prevzatá v zákaze činností aj v novej právnej úprave, v § 31 ods. 1 písm. d/ zákona č. 326/2005 Z. z., zákonodarca nekvalifikoval toto konanie ako správny delikt vo vzťahu k právnickej osobe v ustanovení § 64 zákona č. 326/2005 Z. z., a preto nie je možné v konaní pri aplikácii procesných noriem účinných v čase rozhodovania vo veci (zákona č. 326/2005 Z. z.) ukladať právnickej osobe sankcie, ktoré právna norma – zákon č. 326/2005 Z. z. uložiť právnickej osobe neumožňuje. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rešpektovanie princípu uvedeného v čl. 40 ods. 6 Listiny základných práv a slobôd a na zásady administratívneho trestania, podľa ktorých zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku, podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie, pričom páchatel'ovi možno uložiť len taký druh sankcie, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o priestupku koná a rozhoduje.

Náhradu trov konania krajský súd žalobkyňi nepriznal podľa § 250k ods. 1 veta druhá OSP s odôvodnením, že k zrušeniu rozhodnutia došlo zo strany súdu z dôvodov nesprávneho posúdenia veci, teda z iných dôvodov, než z tvrdení uvedených v žalobe. V tejto skutočnosti krajský súd videl dôvody osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné žalobkyňi, ktorá mala v spore úspech, priznať náhradu trov konania.

Tento rozsudok krajského súdu v časti náhrady trov konania napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa dôvodiac tým, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil otázku náhrady trov konania, nakoľko žalobkyňa v žalobe namietala nesprávne právne posúdenie veci, i keď z iných dôvodov, avšak navrhovala žalobe vyhovieť podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a to aj na pojednávaní pri prejednaní veci. Prvostupňový súd rozhodol v medziach žaloby, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom ak by tomu tak nebolo, musel by žalobu zamietnuť v súlade s ust. § 250j ods. 10 OSP. Keďže súd vyhovel žalobe v medziach žaloby, je zrejmé, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech, preto jej patrí plná náhrada trov konania, ktorú vyčíslila sumou 8 975,--Sk.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení sa nestotožnil s odvolaním žalobkyne pokladajúc rozsudok krajského súdu v celom rozsahu za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) po prejednaní veci v rozsahu podaného odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá a § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (piata časť, prvá hlava, § 244 ods. 1 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Procesnými predpokladmi na priznanie náhrady trov konania podľa § 250k ods. 1 sú:

1. čiastočný alebo plný úspech žalobcu,
2. nejestvujúce dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by bránili priznaniu náhrady trov,
3. žalobca sa náhrady trov konania výslovne nezriekol.

Dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov úspešnému žalobcovi musia existovať v okolnostiach prípadu, ktoré majú tiež inú kvalitu, ako v sporovom konaní. Dôvodom hodným osobitného zreteľa na strane žalovaného pre priznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi iba sčasti, prípadne jej nepriznanie, môžu byť aj okolnosti, že žalobca mal z hľadiska žalobného petitu plný úspech, avšak vo vzťahu k žalobným dôvodom mal úspech iba čiastočný resp. žiadny (napríklad, ak k zrušeniu rozhodnutia orgánu verejnej správy došlo z dôvodov uvedených § 250j ods. 3 OSP).

Z tejto zásady bolo potrebné vychádzať aj v prejednávanej veci, keď žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného bolo síce súdom vyhovené, avšak z iných právnych dôvodov, ako namietala žalobkyňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedených dôvodov rozsudok krajského súdu v napadnutej časti podľa § 219 OSP s poukazom na § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP s poukazom na § 151 ods. 1 veta prvá OSP, nakoľko v odvolacom konaní úspešnému žalovanému trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. februára 2009

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

